

Arrest

nr. 74 104 van 27 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. VERSWIJVER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 2 juni 2010 het Rijk binnen en diende op 3 juni 2010 een asielaanvraag in. Op 30 september 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u in het bezit van de Nepalese nationaliteit en bent u afkomstig uit Butwal, gelegen in het Rupandehi district. Negen jaar geleden begon u te werken als leerkracht. Op 15/02/2061 (Nepalese kalender, stemt overeen met 28 mei 2004 volgens de Gregoriaanse kalender) werd u lid van de monarchistische 'Rastriya Prajatantra Party' (RPP). Sinds een breuk binnen de partij in 2062 (2005-2006) bent u lid van de 'Rastriya Prajatantra Party - Nepal' (RPP-N), die zich afsplitste van de RPP. Als lid nam u deel aan seminaries en meetings. U probeerde ook mensen te overtuigen lid te worden van de partij. U was enkel politiek actief op lokaal niveau. Als voorstander van de monarchie was u het doelwit van bedreigingen van Maobadi. Na de verkiezingen van 28/12/2064 (10 april 2008) werd u benaderd door Maobadi die u probeerden te overtuigen zich bij hen aan te sluiten. U werd ook meerdere keren op straat met de dood bedreigd door Maobadi die u zeiden dat ze u al verwittigd hadden. Het ging steeds om andere Maobadi. Op 30/05/2066 (15 september 2009) om 16u45 werd u op weg van de school waar u werkte naar huis gestopt door drie mannen die u bedreigden met een zwaard. Twee ervan introduceerden zich als S. en H. en waren leden van YCL (Young Communist League). De derde zei niets. Ze zeiden dat u een donatie van 50.000 roepies moest geven, dat u uw partij moest verlaten en u zich bij hen moest voegen. Ze zeiden dat ze u een brief zouden brengen en dat u het geld klaar moest houden. Dit alles moest gebeuren tegen 03/06/2066 (19 september 2009). U verliet uw woonplaats echter een dag vroeger op 02/06/2066 (18 september 2009) omdat u zich bedreigd voelde en voor uw leven vreesde en u bleef een maand in Kathmandu in een hotel. U lichtte geen andere partijleden, politie of mensenrechtenorganisaties in over de bedreiging. U liet uw echtgenote achter en zij verblijft nog steeds in jullie woonplaats. Sinds uw vertrek uit uw woonplaats kwamen onbekenden reeds meerdere malen naar u vragen bij uw echtgenote maar er werd geen brief afgegeven noch een vraag tot donatie aan uw echtgenote gesteld. U kende in Kathmandu geen problemen. U vertrok na een maand naar India, meer bepaald naar de stad Hariyana en u verbleef er bij uw broer. U bleef er zeven maanden. Op 2 juni 2010 ging u naar Delhi en nam u een vlucht naar Parijs om vervolgens naar België te komen en er op 3 juni 2010 een asielaanvraag in te dienen.

U bent in het bezit van een vertaling van uw Nepalese Citizenship Card afgegeven op 15 juni 1998, een vertaling van uw huwelijksakte afgegeven op 28 oktober 2004, een bewijs van lidmaatschap van de RPP-N afgegeven in 2068 (2010-2011), een betalingsbewijs van lidgeld van de RPP-N, meerdere schoolattesten afgegeven in 2056 (1999-2000) en een attest afgegeven door de New Namuna English Boarding School te Rupandehi op 29 juni 2010 dat bevestigt dat u er negen jaar gewerkt hebt.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er slechts weinig geloof kan gehecht worden aan de door u beweerde reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. U verklaarde met een vervalst paspoort van Delhi naar Parijs te zijn gevlogen (CGVS, p. 10-11). Met uitzondering van de naam bleek u evenwel niet op de hoogte van andere identiteitsgegevens, zoals geboorteplaats en –datum. Voorts wist u niet of het paspoort waarmee u reisde een visum bevatte. U verklaarde dat u nooit in het paspoort gekeken hebt en dat de smokkelaar u enkel inlichtte over de naam waarop het paspoort stond (CGVS, p. 11-12). Uw paspoort zou bovendien slechts één keer gecontroleerd zijn in de luchthaven van Delhi (CGVS, p.12). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt echter dat er op internationale vluchten veelvuldige identiteitscontroles zijn en dat de mogelijkheid bestaat om meermaals grondig te worden ondervraagd omtrent de reisdocumenten en de identiteit. Gelet op het grote risico op dergelijke controles kan aldus verwacht worden dat u meer details zou moeten kunnen verstrekken over uw paspoort en valse identiteit. Het is dan ook niet aannemelijk dat u dit paspoort bij u droeg zonder er zelf ooit in te kijken. U slaagde er evenmin in enig bewijs (vliegtuigticket, instapkaart, bagagelabels, etc.) neer te leggen van uw beweerde reisroute van Delhi naar Parijs (CGVS, p. 13). U verklaarde dat dit was omdat de smokkelaar uw ticket en instapkaart toonde en bijhield. Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dient elke reiziger echter individueel zijn ticket te tonen. Deze bedrieglijke verklaringen omtrent uw reisweg zetten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig op de helling.

Er dient verder opgemerkt te worden dat er vraagtekens geplaatst kunnen worden bij uw bewering dat u meerdere doodsbedreigingen door Maobadi ontvangen zou hebben. Uw verklaringen hierover bleven namelijk uiterst vaag (CGVS, p. 17-18). Zo kon u niet zeggen wanneer de doodsbedreigingen begonnen. U zei enkel dat dit na de verkiezingen was. Toen u gevraagd werd wat er precies gezegd werd aan u antwoordde u dat ze zeiden dat ze u reeds hadden verwittigd. Gevraagd naar wat deze eerdere verwittiging dan precies inhield moest u het antwoord schuldig blijven. Bovendien dient

opgemerkt te worden dat u verklaarde dat u steeds door andere Maobadi werd bedreigd (CGVS, p. 19), wat het feit dat ze u hiervoor verwittigd hadden bevreemdend maakt. Op de vraag hoe de doodsb bedreigingen precies geuit werden zei u enkel dat de Maobadi mensen doden als beesten en zeer grof zijn. Tegen u werd nochtans nooit geweld gebruikt, integendeel, u verklaarde nooit aangeraakt geweest te zijn door Maobadi (CGVS, p.18). U slaagde er ook niet in te zeggen van welke maoïstische vereniging uw belagers waren. Op de vraag of het altijd mensen van YCL waren antwoordde u dat er veel verenigingen waren en dat ze soms andere namen zeiden. Uw vage verklaringen omtrent deze veelvuldige bedreigingen zetten uw geloofwaardigheid verder ernstig op de helling. Uw geloofwaardigheid wordt bijkomend uitgehold door uw bewering enkel wegens uw politieke voorkeur bedreigd te worden (CGVS, p.18). In dit verband dient immers gewezen te worden op informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat royalistische sympathieën op zich geen voldoende basis vormen om doelwit te zijn van de Maoïsten. Zowel het UNHCR (United Nations High Commissioner for Refugees) als het OHCHR (Office of the High Commissioner for Human Rights), organisaties die reeds geruime tijd op het terrein aanwezig zijn en de mensenrechtensituatie op de voet volgen, zijn niet op de hoogte van incidenten, specifiek gericht tegen personen met royalistische sympathieën of affiliaties. Zij wijzen er ook op dat verscheidene royalistische partijen actief blijven en over vertegenwoordigers beschikken in het huidige parlement, hetgeen u zelf ook bevestigde (CGVS, p. 9).

Wat betreft de laatste confrontatie met Maobadi waarbij u om een donatie van 50.000 roepies gevraagd werd, en die u aangaf als oorzaak voor uw vertrek (CGVS, p. 14), dient vooreerst te worden opmerkt dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat de inning van financiële bijdragen door de maoïsten iedereen in Nepal treft. Zowel op het platteland als in de stedelijke gebieden vragen de Maobadi donaties. Het bedrag van deze bijdragen is afhankelijk van het inkomen of vermogen van een persoon. Zowel privé-personen, bedrijven als overheidsinstellingen worden hiertoe verplicht. De maoïsten beschouwen deze bijdragen als een soort van belasting om hun werkingskosten en hun politieke strijd te financieren. Volgens de maoïsten gaat het hierbij steeds om vrijwillige bijdrages van personen die hen welgezind zijn. Dit wordt evenwel door verschillende andere bronnen tegengesproken. Voorts blijkt uit de ons beschikbare informatie dat ook heel wat andere politieke partijen en groeperingen in Nepal zich aan dergelijke praktijken bezondigen. Het kan dan ook als een belangrijk maatschappelijk probleem beschouwd worden. In toenemende mate wordt hiertegen geprotesteerd door het maatschappelijke middenveld. In sommige gevallen wordt hiertegen ook succesvol opgetreden door de ordediensten. Dit gegeven op zich kan dan ook niet zonder meer weerhouden worden om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. In dit verband kan trouwens ook nog worden vermeld dat het vredesakkoord ('Comprehensive Peace Agreement') van eind 2006 nog steeds standhoudt, hoewel de implementatie ervan vaak sterk te wensen overlaat en alle partijen in Nepal zich nog steeds bezondigen aan geweldpleging. Dit akkoord is toendertijd gesloten met als doel de orde en veiligheid in Nepal te herstellen en te normaliseren. Alle grote politieke partijen staan vandaag nog steeds achter deze algemene doelstelling. Ten slotte dient hierover opgemerkt te worden dat de Maobadi die u om een donatie vroegen u zeiden dat ze hun vraag om donatie schriftelijk gingen overbrengen. Het feit dat dit niet gebeurde en dat ze dit ook niet overmaakten aan uw vrouw die nog steeds in uw woonplaats verblijft noopt er dan ook toe de ernst van deze bedreiging in twijfel te trekken (CGVS, p. 19).

Verder dient opgemerkt te worden dat wat betreft de problemen die u met de Maobadi verklaarde te hebben, u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u zich vandaag niet elders in Nepal zou kunnen vestigen om nieuwe aanvaringen met de Maobadi uit de weg te gaan. Uit uw verklaringen blijkt dat uw problemen met de Maobadi in Nepal beperkt bleven tot uw woonplaats Butwal (CGVS, p. 21). U verbleef gedurende een maand voor uw vertrek uit Nepal in Kathmandu, waar u geen problemen kende (CGVS, p.20). U verklaarde dat u niet in Kathmandu of elders kon gaan wonen omdat het netwerk van Maobadi overall aanwezig is (CGVS, p. 20, 21). Deze verklaring volstaat echter niet om een intern vluchtalternatief a priori uit te sluiten. Nergens blijkt uit uw verklaringen immers dat de door u aangehaalde moeilijkheden het lokale niveau overstijgen of dat u in Kathmandu gezocht zou worden. De vertalingen van uw Citizenship Card en uw huwelijksakte wijzigen niets aan deze beslissing. Hoewel u gevraagd werd het origineel van uw Citizenship Card over te maken (CGVS, p. 13) deed u dit niet. Het certificaat en het betalingsbewijs dat bevestigt dat u lid was van RPP-N zijn eveneens niet van die aard dat ze deze beslissing kunnen wijzigen aangezien aan uw lidmaatschap van de RPP-N op zich niet getwijfeld wordt. Ook aan het feit dat u gewerkt hebt als leerkracht wordt hier niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van het artikel 48 meer bepaald artikel 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich tevens op de schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker is het niet eens met de motieven van de bestreden beslissing en volhardt in de oprechtheid van zijn verklaringen. Aangaande zijn reisroute en reisdocumenten benadrukt verzoeker dat hij enkel kan verklaren wat hij heeft ervaren. Inzake zijn verklaringen over de Maobadi benadrukt verzoeker eveneens dat hij alle informatie waarover hij beschikte, heeft medegedeeld.

3.1.1. Daar waar verzoeker stelt dat hij een smokkelaar heeft betaald om hem van Indië naar (gelijk welk) land te escorteren om aldaar asiel aan te vragen, stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen dienaangaande tegenstrijdig zijn: op de DVZ verklaarde verzoeker nog dat hij 25.000 Indische roepies betaalde voor zijn reis (verklaring DVZ vraag 33), terwijl hij voor het CGVS stelde 500.000 Indische roepies te hebben betaald (gehoorverslag CGVS p. 11). Tevens is de bewering in het verzoekschrift dat verzoeker Kathmandu ontvluchtte omdat de Maobadi al na een maand op de hoogte waren van zijn aanwezigheid aldaar, strijdig met verzoekers verklaring "*ik had geen problemen toen*" (gehoorverslag CGVS p. 20).

Verzoeker stelt verder in het verzoekschrift dat hij wel degelijk meer dan eens controle van zijn paspoort heeft gehad in de luchthaven van Delhi, maar beweert dat hij "*nooit uitgebreid het woord diende te nemen*" omwille van de taalproblemen die zich stelden: immers de smokkelaar sprak Hindi en verzoeker niet. De Raad stelt vast dat dergelijke uitleg vooreerst klemt met verzoekers eigen verklaringen daar waar hij op het CGVS stelde dat hij maar één paspoortcontrole heeft gehad in Delhi en dat ze hem niets vroegen, "*ze vroegen mijn naam zelfs niet*" (gehoorverslag CGVS p. 12, zie tevens p. 13) en daarenboven haaks staat op de objectieve informatie uit het administratieve dossier, waaruit blijkt dat er veelvuldige individuele identiteitscontroles plaatsvinden in de internationale luchthaven van New Delhi en er zelfs speciaal daartoe opgeleide *airline officers* worden ingezet om vervalsingen op te sporen. Ook waar verzoeker stelt meerdere controles in Parijs te hebben ondergaan en ook hier nooit iets te zijn gevraagd (gehoorverslag CGVS p. 12), klemt dit met de objectieve informatie uit het administratieve dossier, waaruit blijkt dat het onmogelijk en uitgesloten is dat men niet zelf zijn identiteitspapieren persoonlijk zou voorleggen. Dat de smokkelaar die hem begeleidde het woord nam voor verzoeker en hem assisteerde gedurende heel zijn reisweg, waarbij de smokkelaar verzoeker verzocht stil te zijn, niet op te vallen en te volgen, en verzoeker dit ook zou gedaan hebben, overtuigt dan ook allerminst, te meer daar er kan van worden uitgegaan dat een smokkelaar alle mogelijke maatregelen zal nemen om te vermijden dat de asielzoeker en hijzelf ontmaskerd worden en aldus elke nodeloze aandacht zal vermijden door de noodzakelijke en vereiste individuele controles te dwarsbomen. Aldus kan redelijkerwijs aangenomen worden dat hij van de asielzoeker zal vragen om een aantal essentiële gegevens in het paspoort, zoals de nationaliteit, naam, geboorteplaats, geboortedatum, visum, te memoriseren teneinde de controles bij vertrek of bij aankomst in de luchthaven vlot en onverdacht te kunnen passeren. Dat verzoeker kon reizen met een paspoort waarvan hij geen andere gegevens kende dan de naam, is dan ook niet geloofwaardig, te meer daar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat de smokkelaar het woord voor hem nam, wat zeker achterdocht zou hebben opgewekt. Waar in het verzoekschrift ook wordt gesteld dat de smokkelaar verzoeker de tickets en de *boarding pass* gaf als hij deze diende te tonen, stelt de Raad vast dat verzoeker, wanneer hem gevraagd werd op het CGVS "*maar een ticket en boarding pass moet je persoonlijk tonen, had u dit ooit?*", verklaarde dat "*alles werd gedaan door de smokkelaar*" (gehoorverslag CGVS p. 13), zodat ook deze bewering in het verzoekschrift niet strookt met hetgeen verzoeker voordien verklaarde. Daar waar verzoeker stelt dat de tegenpartij minstens dieper had kunnen ingaan op de tickets en controles, stelt de Raad vast dat de dossierbehandelaar dit wel degelijk gedaan heeft, maar hierbij uiteraard ook alleen kan vaststellen wat verzoeker hieromtrent verklaarde. Voorgaande vaststellingen ondermijnen dan ook verzoekers algemene geloofwaardigheid, in het bijzonder van zijn voorgehouden illegale reisweg.

3.2. Daar waar verzoeker uit de bestreden beslissing afleidt dat hij omwille van de verklaringen omtrent zijn reisweg zijn asielrelaas op de helling zou zetten omdat het op deze manier zou inboeten aan geloofwaardigheid, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag. De Raad wijst verzoeker erop dat uit de bestreden beslissing geenszins kan blijken dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig bevonden werd louter omdat er weinig geloof kan worden gehecht aan de beweerde reisroute, maar tevens omdat verzoeker uiterst vage verklaringen aflegde over de bedreigingen van de Maobadi, er uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat royalistische sympathieën op zich geen voldoende basis zijn voor vervolging door de Maobadi, het eisen van donaties door de Maobadi een maatschappelijk probleem is waar in toenemende mate wordt tegen opgetreden, er twijfels zijn over de ernst van de bedreiging en verzoeker niet aangetoond heeft dat er geen hervestiging mogelijk is.

Verzoeker laat na concrete en geobjectieerde elementen aan te voeren die deze conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen en beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het formuleren van verwijten naar het CGVS toe en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, wat bezwaarlijk kan volstaan. Dit klemt te meer nu het verzoekschrift ook de reden van zijn vlucht wijzigt en stelt dat deze gelegen is in de herhaalde doodsb bedreigingen van de Maobadi terwijl uit het CGVS-verhoor blijkt dat verzoeker als asielmotieven de pogingen aanhaalt om hem in te lijven bij de Maobadi alsmede de éénmalige vraag van personen van de YCL om een donatie te geven en de mentale stress die hij hierbij ondervond. Wat de beweerde doodsb bedreigingen betreft (gehoorverslag CGVS p. 17-18), ontwijkt verzoeker eerst twee maal de vraag, stelt nadien de datum te zijn vergeten, kent geen namen van deze

personen, stelt dat ze hem nooit hebben aangeraakt en dat hij enkel werd bedreigd omwille van zijn partijlidmaatschap wat – op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier waaruit blijkt dat royalistische sympathieën op zich geen voldoende basis zijn voor vervolging door de Maobadi – niet aannemelijk is. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande overeind.

3.3. Wat betreft de argumentatie van verzoeker dat er voor hem geen intern vestigingsalternatief voorhanden zou zijn daar het netwerk van de Maobadi enorm hecht is en zij hem ongetwijfeld zullen vinden, stelt de Raad vast dat deze ongefundeerde bewering geenszins volstaat om het bestaan van een intern vestigingsalternatief *a priori* te kunnen uitsluiten. Uit verzoekers verklaringen blijkt tevens dat hij gedurende een maand ongemoeid kon verblijven in Kathmandu en verzoekers echtgenote en zoon nog steeds op hun oude adres verblijven.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoeker, voor zover zijn asielrelaas waarachtig was geweest, *quod non*, geen enkele poging ondernomen heeft om nationale bescherming of hulp te verkrijgen, noch van politie, noch van mensenrechtenorganisaties, noch van zijn eigen partij (gehoorverslag CGVS p. 19 en p. 22).

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. In het verzoekschrift vraagt verzoeker geen toekenning van subsidiaire bescherming. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van zijn asielaanvraag zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoeker in geval van terugkeer naar Nepal een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK